Ασκητές μέσα στον κόσμο Β’: Γεώργιος Ιλανίδης

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Μαρτίου, 2018

Ο Γεώργιος Ιλανίδης γεννήθηκε το έτος 1919 στην Κιουτάχεια της Μικράς Ασίας. Από τους πιστούς γονείς του, και ιδιαίτερα από την ευλαβέστατη μητέρα του Δέσποινα, πρωτοδιδάχθηκε την βαθειά πίστη στον Θεό και την απόλυτη εμπιστοσύνη στην πρόνοια Του.

Ήταν μεν αγράμματη η μητέρα του, αλλά ήταν πολύ καλή νοικοκυρά και μεγάλωνε με αγάπη, με σωστή ανατροφή τα τέσσερα παιδιά της. Κάθε βράδυ τα συγκέντρωνε κοντά της για να προσευχηθούν όλοι μαζί και να κάνουν μετάνοιες. Τα συμβούλευε: «Πάντα να προσεύχεσθε και να κάνετε μετάνοιες για τ’ αφεντικά σας, για να τα έχη ο Θεός καλά, να πηγαίνουν καλά οι δουλειές τους· έτσι θα είστε και σεις καλά και θα έχετε δουλειά».

Από την μητέρα του ο Γιώργος έμαθε να προσεύχεται και να νηστεύη. Η ίδια μέχρι την κοίμηση της στα 53 χρόνια της, ακόμη και με πρησμένη κοιλιά από την αρρώστια της, καρκίνο στο ήπαρ και ασκίτη, προσπαθούσε να κάνη τις μετάνοιες της και να μην αφήση τη νηστεία της. Όλη την πίστη και την αγωνιστικότητα της μητέρας την κληρονόμησε ο γυιός της Γιώργος.

Ήρθαν με την οικογένειά του πρόσφυγες στην μητέρα Ελλάδα και εγκαταστάθηκαν

στις Σέρρες. Μαζί με τον αδελφό του άνοιξαν ιχθυοπωλείο και οικονομούσαν τις ανάγκες τους.

Ο πόλεμος του 1940 βρήκε τον Γιώργο να υπηρέτη την θητεία του. Από την πρώτη μέρα η Μονάδα του έφυγε για το μέτωπο στην Αλβανία. Ως Δεκανέας του Ιππικού πολέμησε με γενναιότητα και αυτοθυσία, μέχρι την εισβολή των Γερμανών στην Πατρίδα μας.

Πάντα έφερε μαζί του στην τσέπη την Καινή Διαθήκη και, όταν οι άλλοι ξεκουράζοντο, αυτός διάβαζε τον Λόγο του Θεού και προσευχόταν. Κάποτε, ενώ ο ίδιος ήταν εξαθλιωμένος από την πείνα, προτίμησε να μείνη νηστικός και να μοιράση το φαγητό του στους Ιταλούς αιχμαλώτους, που ήταν σε χειρότερη κατάσταση.

Αγαπούσε με πάθος την Πατρίδα και υπήρξε πραγματικός πατριώτης. Στο άκουσμα του Εθνικού Ύμνου και στην έπαρση της Σημαίας κυριευόταν από συγκίνηση και έτρεχαν τα δάκρυα του.

Στην περίοδο της Κατοχής εστάλη ως όμηρος στην Βουλγαρία και εργάσθηκε σκληρά, διά της βίας, σε βαρειές χειρωνακτικές εργασίες (κατασκευή σιδηροδρομικών γραμμών). Εξ αιτίας της ταλαιπωρίας αρρώστησε βαρειά από ελονοσία. Κατά την διάρκεια της νοσηλείας του σε Βουλγαρικό Νοσοκομείο, παρά την ασθένεια του, βοηθούσε άλλους ανήμπορους ασθενείς.

Στην περίοδο του Εμφυλίου υπηρέτησε στον Ελληνικό στρατό ως λοχίας. Όμως μία άδικη συκοφαντία, ότι δήθεν ήταν κομμουνιστής, τον έστειλε στην εξορία. Μετά από έξι μήνες εξορίας, αφού κατάλαβαν ότι επρόκειτο για ψεύδος, τον επανέφεραν στον Στρατό. Στην διάρκεια της εξορίας τον χτύπησε ένας Αξιωματικός. Με ιδιαίτερη ευγένεια και θάρρος μαζί, του είπε: «Κύριε, κομμουνιστής δεν είμαι, κομμουνιστής θέλετε να γίνω;». Έκτοτε κανείς δεν τον έδειρε.

Ο Θεός όμως είχε άλλα σχέδια και επέτρεψε να επικράτηση προσωρινά η μεγάλη συκοφαντία. Διότι κατά την εξορία του όλη η Μονάδα στην οποία προηγουμένως υπηρετούσε, έπεσε σε ενέδρα των ανταρτών και όλοι οι στρατιώτες σκοτώθηκαν.

Αργότερα από τον Διοικητή του έμαθε πως συκοφάντης και καταδότης ήταν κάποιος ιχθυοπώλης που τον ζήλευε, διότι όλος ο κόσμος τον αγαπούσε και το μαγαζί του δούλευε περισσότερο από το δικό του. Μόλις επληροφορήθη το όνομα του συκοφάντη του, πήγε στο Νεκροταφείο, γιατί ήδη είχε πεθάνει, του έκανε τρισάγιο και προσευχήθηκε για την ψυχή του.

Όταν παντρεύτηκε, μαζί με την πιστή σύζυγο του, πάντα προσεύχοντο, νήστευαν και φρόντιζαν να μεταδώσουν στα τέσσερα παιδιά τους την αγάπη στον Θεό. Ο ίδιος

πήγαινε και άκουγε κηρύγματα και με χαρά περίμενε πάντα αυτήν την ώρα. Πολλές φορές έλεγε: «»Εμείς δεν έχουμε δικαιολογίες για να κάνουμε αμαρτίες. Τόσα ακούσαμε στην Εκκλησία και στα κηρύγματα»».

Κάποτε ένας πλανόδιος ψαράς του ζήτησε παράνομο τιμολόγιο, το οποίο φυσικά δεν δέχτηκε να δώση· θυμωμένος τότε ο ψαράς τον χτύπησε στο πρόσωπο. Γαλήνιος του αποκρίθηκε: «Γιατί με χτυπάς; Τί κακό έκανα; «Αν θέλης χτύπα με και από την άλλη μεριά». Συγχρόνως του γύρισε το πρόσωπο να τον χτυπήση. Και συνέχισε: «Όμως δεν θα δεχθώ να κάνω παρανομία».

Παλαιότερα στις Σέρρες υπήρχε ένας αλκοολικός, που παραμελούσε την οικογένεια του, η οποία υπέφερε. Ο Γεώργιος πολλές φορές φρόντιζε την οικογένεια εκείνη και τον ίδιο τον αλκοολικό, τον οποίο πάντα συμβούλευε να σταματήση το ποτό. Μία Κυριακή ο Γεώργιος με την οικογένεια του στην πλατεία της πόλης, μπροστά σε ένα ξενοδοχείο, βλέπει πεσμένο κάτω τον αλκοολικό, τον οποίο διάφοροι κορόιδευαν και χλεύαζαν. Σταμάτησε, άρχισε να τον νουθετή και ο αλκοολικός του λέει: «Και πάλι δεν τήρησα τον λόγο μου, συγγνώμη, συγγνώμη, πάλι ήπια...». Τότε βλέπει το χέρι του, το οποίο ήταν πρησμένο, γεμάτο πύον και σε πολύ άσχημη κατάσταση. Άφησε την σύζυγο του με τα παιδιά και, αφού έβαλε τον αλκοολικό σε ταξί, τον πήγε στο Νοσοκομείο. Οι γιατροί του είπαν ότι παρά λίγο γλύτωσε την γάγγραινα. Νοσηλεύτηκε αρκετό καιρό. Εξασφάλιζε φαγητό γι’ αυτόν και την οικογένεια του για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Επανειλημμένα πρόσφερε δωρεάν στις χήρες και στα ορφανά τα καλύτερα ψάρια και γαρίδες. Πήγαινε και τάϊζε κάποιον ετοιμοθάνατο στο Νοσοκομείο που δεν είχε κανένα συγγενή.

Κάποια ημέρα η σύζυγος με τα παιδιά του πήγαν στην παιδική χαρά. Όταν γύρισαν στο σπίτι, βρήκαν το ένα δωμάτιο άδειο. Έλειπε το κρεββάτι με το στρώμα, πάπλωμα, μαξιλάρια κ.ά. Αμέσως κατάλαβε η γυναίκα του: «Κάποιον αναξιοπαθούντα θα βρήκε και τα χάρισε», σκέφτηκε. Όταν το βράδυ γύρισε ο σύζυγος από την δουλειά, διηγήθηκε ότι βρήκε ένα φυματικό και πήγε στο σπίτι του. Είδε ότι κοιμόταν σε μία ψάθα στο πάτωμα. Η κατάσταση του ήταν πολύ άσχημη. Ήρθε λοιπόν στο σπίτι, πήρε ό,τι είχε το δωμάτιο και τα πρόσφερε στον άρρωστο. «Εμείς», είπε στην γυναίκα του, «δόξα τω Θεώ, μπορούμε να πάρουμε άλλα. Δεν μας ήταν και τόσο απαραίτητα, όσο στον άνθρωπο αυτόν».

Όταν πήρε σύνταξη, πήγαινε τα εγγόνια του στην παιδική χαρά και πάντα είχε στις τσέπες του καραμέλλες, σοκολάτες, που τις έδινε στα εγγόνια του να τις μοιράζουν στα άλλα παιδάκια. Όταν τον ρωτούσαν γιατί το κάνει αυτό, έλεγε: «Για να μάθουν να δίνουν...». Επίσης συχνά έλεγε: «Όταν δίνης, σου δίνει ο Θεός».

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός πως φίλοι του πολλές φορές του έλεγαν πως, αν δεν πρόσφερε τόσα και έκανε οικονομία, θα είχε αποκτήσει δύο πολυκατοικίες. Κι αυτός απαντούσε: «Οι πολυκατοικίες είναι η ψυχή μας, όταν είναι χαρούμενη. Και η προσφορά δίνει χαρά στην ψυχή μας».

Για εννέα χρόνια ήταν επίτροπος στην Εκκλησία της ενορίας του, όπου εργάστηκε με ιδιαίτερη ευλάβεια και ήθος για τις ανάγκες του Ναού.

Μετά την Ανάσταση ο χαιρετισμός του για 40 μέρες ήταν μόνο το «Χριστός Ανέστη». Το έλεγε κι έλαμπε ολόκληρος. Ακόμη και σήμερα, που έχουν περάσει 14 χρόνια από την κοίμησή του, όλοι οι γνωστοί του το Πάσχα θυμούνται τον «μπαρμπα-Γιώργη», όπως τον έλεγαν στην αγορά, και μιλούν για τον Αναστάσιμο χαιρετισμό του.

Υπήρξε αιμοδότης για όλη την ζωή του και μάλιστα, λόγω της σπάνιας ομάδας αίματος που είχε (Ο-αρνητικό), συνέχισε και σε μεγαλύτερη από ό,τι συνηθίζεται ηλικία, να δίνη αίμα.

Όταν αρρώστησε από καρκίνο, παρόλο που δεν του το είπαν τα παιδιά του, κατάλαβε και είπε: «Θα έχω καρκίνο. Γιατί να έχουν τόσοι και τόσοι και όχι εγώ; Καλώς τον». Από την ασθένεια αυτή υπέφερε πολύ. Όμως ποτέ δεν παραπονέθηκε και δεν γόγγυσε. Υπέφερε τον πόνο για να μην στενοχωρή τους δικούς του. Πάντα με χαμόγελο έλεγε: «Δόξα τω Θεώ».

Τρεις μέρες πριν να κοιμηθή, εξωμολογήθηκε, κοινώνησε και είπε στην οικογένεια του ότι σε τρεις μέρες θα έφευγε για την αιωνιότητα. Συμβούλεψε τα παιδιά του να είναι πάντα αγαπημένα γιατί τότε ο ίδιος από ψηλά θα τα βλέπει και θα χαίρεται. Και πράγματι σε τρεις ημέρες στις 25 Αυγούστου 1997, εκοιμήθη ειρηνικά τον ύπνο των δικαίων.

Αιωνία η μνήμη του. Αμήν.
("Ασκητές μέσα στον κόσμο", τόμος Β΄, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», σ. 172 – 178, Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012)

(Πηγή ηλ. κειμένου: pemptousia.gr*)*